

Non est mortale quod opto .
1647.

Non est mortale quod opto .
1647.

RELIGIONIS
FUNUS
&
HYPOCRITÆ
FINIS.

Quasi Vulpes in deserto
Propheta tuus ô Israel, Ez. 13. 4.

Ne rodas, jubeo, mea carmina Momus, sed Orbi
Ede tua, & Momus etiam tu Momus habebis.

LONDINI,
Excudit *Tho. Whittaker*, M.DC.XL.VII.

RELI GIONIS

FUNUS

HYPOCRITAE

FINIS

EXAMINATA A MEDICIS

AD LECTOREM.

Ector, conjuro te, ne carmina nostra
in obliquum sensū, & extra intentionem
nostram torqueas. Minimè quidem
propositum nostrum est, in ignominiam
sanctorum, & hominum verè religiosorum
tubam nostram inflare. Absit, absit a nobis
hujus farinæ Musica. Nos tantum in
cautionem hypocritarum, hominum
bicordium, quales Apostolus habitu ovili
in ultimo hoc sæculo venturos prædixit,
metra nostra proferimus; Quorum sermones
satis prolixi plerumque tendunt ad
suorum commodum, ideoq; ut ipse
dixit CHRISTUS, scrutator cordium, in
speciem

utuntur longis precibus, ut exinde exedant domos
viduarum, ut ab hiis caveas, exoptat

Amicus tuus

HEN. OXINDEN,

de Barham.

Querela

Querela ob Religionem amissam
incerti Authoris.

Relligio, quibus in terris, quibus urbibus erras,
Dic mihi, vel qua te tandem regione requiram.
Magna Iovis soboles, & magni manus Olympi,
Anne Britannigenis penitus nunc exul ab oris
Sedibus incertis deserta per arva vagaris?
Aut procul à terris, revolâsti ad sidera rursus?
O miseros! quæ vos agitat vesania cives?
Anne in tot sectas potuit furor impius Anglos
Dividere, ut nequeas terræ quibus orbis in oris
Religio degat, jam cernere? numne reliquit
Terras, & penitus confedit in æthere rursus?
Hei mihi! iustitiæ Sol cinctus nubibus atris
Errorum, vultum abscondit, noctemque minatur
Æternam, & densis involuere cuncta tenebris;
Quod Deus avertat nostris à gentibus omen,
Amen.

Ejusdem ad libellum hunc.

Fausa pede, parve liber, volutare per orbem,
Et male sanorum curre per ora virum.
Curre per ora virum, sed verbis jurgia misce,
Nec pigeat patriam carpere dente tuam;
Quae tot Sectarum patronos pessima nutrit,
Et fugat hinc veram cum pietate fidem.
Inquire ex nostris popularibus anne relicta est
Religio in terris ulla, vel ulla fides.

Quo-

*Quæ sita inter varia hominum genera RE-
LIGIO amissa, tandem est inventa miris*

modis lacerata à sectarum ducibus magnæ Civitatis

LONDINENSIS, cuius FUNUS sola honoravit

DIRECTORIA.

Um mea mens vario curarum voluitur æstu,

Dū dubito quibus in terris, quibus urbibus erret

RELLIGIO profuga, & tantis jactata procellis,

Quærenti, si forte ullis habitaret in aulis

Principum, & in solis Regum consideret altis,

Aulicus occurrit furiali fervidus ira,

Et de me quæsit eo quid tempore feci

Inquirendo? dedi responsum hoc, quæritur à me

Religio anne hic sit? respondit, stulte quid aulis

Principum eam quæris? Divos hos esse putamus

Neve alios colimus, totumq; hunc credimus orbem

B

Esse

Esse illis factum, pariter genus omne animantum,
 Æthere sub cello remanet servile beatis
 Vsis illorum, stat pro ratione voluntas,
 Quin scelera & fraudes regnant sublimibus aulis.

Inde ego ad armigeros homines, ad funera natos,
 Anxius incesse de Religione rogando,
 Dixi illis, vobisne Dei sit filia summi?
 Hi vero incensi sic respondere rogati,
 Quis Deus aut Dominus cui nos servire tenemur?
 Dexterâ nostra manus, Deus est, Dominusque fit ensis.
 Nostra quidem nunquam, juramus, castra sequetur
 Vana fides, pietasve; viris hæc linquimus istis
 Qui Styga, qui tenebras fallorum nomina tantum
 Ficta poetarum magno audivere timore:
 Et quorum genua ad sonitum sunt flexa tonantis
 Bombardæ; nec sunt nudi ensis ferre nitorem
 Ausi à vagina erepti, nec fulgura coeli
 Absque timore vident, & cum tonat æthere, pallent
 Exanimæ: Deus iratus tanquam superesset
 Audiat, & videat qui verba & facta suorum.
 Ergo inter strepitumque virum, sonitumq; tubarum
 Esse puras charam sobolem Iovis omnipotentis?
 Religio nostra est divorum evertere templa,

Et

Et myſtas ſpoliare ſacros, manibusque cruentis
 Infantes jugulare viros, vitiare puellas,
 Hoſtilesque domos rapidis incendere flammis,
 Et ſuperos, ipſumque Iovem detrudere regnis.
 Inter ſanguineas rixas ubi regnat Erynnis
 Rara eſt Relligio, aut pietas antiqua, fidelve:
 Relligio nam pace viger, cum janua belli
 Clauditur, & mentes hominum concordia firmat.
 Chriſtus enim eſt princeps pacis, qui ſœdera firmat
 (Sanguine ſed proprio, non noſtro) hunc rite videbis,
 Si condas enſes, & claudas limina Iani.

Et jam nulla ſuit ſpes amplius inveniendi
 Dilectam ſponſam, nec enim requieſcere tales
 Inter blaſphemas potuit, mentesque malignas,
 Damnatæque hominum, contemptricesque Deorum.

Quare ad quos juris noſtri novi eſſe peritos
 Inceſſi, ſapiens hominum genus atque profundum
 Arte omni, tale hoc ſi quod ſit in orbe relictum.
 Imploravi illos mihi dicere quas habitavit
 Relligio terras, illa hæc quæ continet ipſam
 Moſaicam legem, per totum laudibus orbem

Talibus elatam, Testamentumq; beati
CHRISTI, quod mundo propria cum pace reliquit.

Talia caufidici nobis responsa dederunt,
Quid nobis cum Moyse tuo, Christive beato
Cum Testamento? sunt hæc puerilia nostræ
Anglorum legi, quæ non præstantior ulla,
Lex Moysis Christi, docent contraria nobis,
Multa jubentq; viris, quæ non facienda putantur;
Pluraq; describunt quæ non credenda peritis,
Nec ratio inventa est nec demonstratio in illis!
Nostra quidem lex est solida ratione repleta,
Et demonstramus causas rationis eisdem
Qui dubitant: non est in nostra lege repertum
Quodve impossibile est, aut quod contraria iussit
A nobis fieri; certè lex optima mundi
Totius nostra est, Anglis retinenda perennè:
Quam si Presbyteri solida ratione carentes
Tollere præsumunt, vel quid mutare quod illa est
Sancitum à nostris majoribus, ecce repente
In Chaos antiquum remeabunt omnia rursus
Inscitiæ; cæci cæcos ducentq;, tribuq;
Inde Levi, fallente alios, sed suspiciosa
Falli, impudens, cupida, elataq; regemur.

Vidi.

Vidi ego quod nostram dilectam querere Sponsam
 Vanum erat inter eos, ausi qui talia verbo
 Proferre æternis de Legibus, atque Prophetæ
 Salvatore simul mundi, per sæcula nomen
 Cujus honoratum sit nobis atq; beatum.

Ad medicos igitur gressum jam dirigo, verum
 Dum gradior, venit in mentem vox trita Britannis
 Cujus hic est sensus verus, si sint Medici tres
 En duo erant Athei quæis numina vana putantur,
 Creduntque hunc nullo mundum rectore moveri.
 Quodq; Deos primum fecit timor orbe timendos,
 Natura voluente vices, & mensis & anni.

Frustra inter tales de Relligione magistros,
 Et scelerum artifices mecum perquirere sensi.

Inter Presbyteros igitur reperire putavi
 Dilectam Sponsam, quamvis quam plurima verbis
 Contra hanc Causidici declamavere periti.
 Inter eos triste incedens, post tempora longa
 Forte mihi occurrit quidam, quem ex fronte putavi
 Illorum reliquis meliorem, omnique beatum,
 Quamvis non sancto, tamen ipso munere claro

Virtutis, nobis benè quæ moralis habetur.

Hic me, contemplans mastrum, sic ore loquutus;
Dic mihi, mi Fili, quæ sit tibi causa doloris?
Et quid possit opis tibi nostra potentia ferre
Non deerit, gavissus enim bona reddere cunctis
Queis possum, atq; aliis facere hæc bona quæ mihi
(vellem.

Huic sic respondi, quasi vi tempore longo
Relligio verax ubi sit, tamen illa reperta
Nondum est à nobis, vereor ni forte reliquit
Angligenas terras, at spes mihi parva superstes
Hanc reperire inter præcones legis, & hujus
Admiratores verbis, qui ad sydera palmas
Tendentes duplices, submissa voce precantur.

Hic sic respondit, mi dilectissime Fili,
Propterea quoniam bonitatis plurima signa
Fronte tua aspicio, magnum verumque docebo
Iam te secretum, sed in imo corde sepultum
Sit vestro exoro, nam non celsam Mutile nosci,
Atq; hoc est: tua chara fugit super æthera sponsa,
Nusquam est Relligio, species manet unica mundo
Ejusdem, pietas celebrata fidesque per orbem

Antiquum

Antiquum ad cœlos abierunt; fraudq; dolusque
 Nunc horum subiere locum, quin turpis habendi
 Nummi amor, & scelerum genus exitiabile quicquid;
Umbras dum sequimur pietatem amisimus omnes.
 Ipse ego, mi Fili, minimus non æstimor horum,
 Cum quibus annorum jam quadraginta peregi,
 Observans moresque suos, ritusq; dolosos;
 Et tibi confiteor planè sumus aëris omnes
 Ipsius indigni, falsi quo vescimur ipsi.
 Pessimus at nostrum, cuius mysteria cœli
 Pandere præclarum officium est, aliosque docere
 Quid fas quidve nefas, quidve est optabile, quid non,
 Quæ via lata patens, quæve arcti fœmita callis.
 Quæ regio in terris nostra non fraude repleta,
 Qua, chare, innumeros, Fili, capiamus honestos?
 Cuncta tamen facimus specie virtutis & umbra,
 Proximus ut dubitet vicinum, ac hospitis hospes
 Sit metuens, generique focer, fraterque sororis. (vis,
 Quodque magis mirum est, & quod vix credere qui,
 Non pater à nato tuus, non natus ab ipso
 Patre, nec uxore est conjux, neve uxor ab illo.

Legibus ipsius virtutis credimur uti
 A vulgo (ufuris & persuademus ineptis.)

At

At non hoc planè facimus, simulamus, & ars est
 Maxima nostra quidem vicinos fallere nostros.
 Quisq; illos capimus nostra hæc sunt retia stultos,
 Sæpe importunis divini numinis aures
 Implemus precibus, nos & jactamus eisdem
 Quod scimus mentem illius, quod janua cœli est
 In manibus nostris, quam nos referare queamus
 Clavibus æterni rectoris, & omnibus orbis
 Parcere peccatis; Nec divinare veremur
 Quid terræ accedet, cui, vel quo tempore mundi.

Nos populo sensum Scripturæ reddimus unum,
 Atque alium nobis ipsis retinere solemus,
 Et narramus eis, ea quæ non credimus ipsi.
 Tollimus immensam *Factoris* ad æthera laudem
 Mundi, hominisq; bonum quia quando viderat ipse
 Non solum esse homini, mulierem fecerat ejus
 Commode in auxilium, quæ sicut novimus illum
 In nullo adjuvit, sed & hunc decepit & auctrix
 Facta illi est pariterque sibi, quod uterque beato
 Horto dejectus, miserum traduceret ævum.

Et miranda quidem nos declamamus eisdem
 De Babel, & causis quare destructa *fuisse*

Omni potente

**Omnipotente manu, irati restonis Olympi,
Nempe ut principio Mundi fuit unica tantum
Lingua super faciem terræ quam quisque loquutus
Exactè novit, processu temporis autem
Evenit, quod nati hominum abs Oriente profecti,
In terræ Shinar sederunt vallibus imis.**

**Quare alter socio dixit, formemus abunde
Hic lateres, age nunc, lapides hic igne coquamus.
Et sic pro saxis lateres habuere, bitumen
Pro intrito est illis, tum sic dixere, venite,
Urbem jam & turrim, cœlum quæ vertice tangant,
Condamus, sic nos faciamus nomina nobis
Incluta, nos videamus ignem, ne simus in omnes
Dispersi partes terræ, quas continet orbis.
O vanas hominum mentes! O cœca furentum
Corda! quid infans iuvat indulgere libori?
Anne ipsum cœlum petitis, pelusq; Titanis
Tangere tentatis corpis audacibus arces?
Nil tam difficile est, quod gens humana recuset.
At vero Dominus descendit ab æthere, turrim
Urbemque aspexit, quam itos, conamine tanto,
Tanti & nati hominum sunt ædificare coorti.
Et Dominus sic dixit eis, ecce unus abundat**

LIII

C

Hic

Hic populus, sermoque illis manens omnibus annis.
 Ecce elatorum sunt hæc incepta virorum;
 Nec finem est operi gens hæc positura superbo
 Donec ad excelsos eduxerit ætheris orbes.
 Ergo agendum jam iam nos descendamus ad illos,
 Et pariter linguam nos confundamus eorum,
 Sermonem alterius quo non intelligat alter.
 Sic Dominus disperfit eos super omnia terræ
 Devia, & extruxit hanc populus jam desit urbem.
 Propterea Babel est hæc turris nomine dicta,
 Quod pater æthereus sic confudisset ibidem
 Sermonem cunctæ telluris, & inde lehova hos
 In loca totius disperferat omnia terræ
 Hæc populo & miranda magis sermone docemus
 Tam confidenter, quasi sit damnatus ad orbem
 Hæc minime dubitans, queis nos non possimus ipsi
 Credere, quandoquidem licet una voce fruatur
 Et lingua omnis homo quicunque sub æthere vivit,
 Edificare tamen non possit ad æthera turrim
 Surgentem in lateres, tellus licet ipsa coquatur
 Tota, infinitis siquidem numeris opus esset
 Aequali laterum de magnitudine, massa
 Totius terræ, possint qui fortiter usque
 Circulum ad ipsius tantum perungere Lunæ.

Illud

Illud propterea credat Iudaeus Apella
 Non nos, quod Dominus coeli perterritus esset,
 Quod populus fuit unus, & huic fuit unica lingua,
 Illamque ob causam linguas confuderat ejus
 Nimirum metuens ne quid conspiret in illum,

Atque etiam in rostris clamamus voce tonanti,
 (Atque utinam è rostris tam nostris vita ministris
 Inculcata foret, quam vox & dictio tersa est.)

*Lingua ministrorum prompta est, sed dextera tarda,
 Ille tonat, non qui verbis, sed moribus urget.*

Hæc inquam è rostris clamamus voce tonanti

Quod mare, quod tellus, quod splendida regia cœli,

Astraque, cum Sole & Luna, Iove, Mercurioque

Omniaq; in mundo certè fabricata fuerit

Principio ex nihilo, quando chaos unicus esset

Vultus naturæ, & monstrum cui lumen ademptum;

Nec quicquam nisi pondus iners, atq; horrida moles

Non benè junctarum complectens semina rerum,

Ante Deus cuncta hæc ex cæco exemit acervo

Diffociata locis, pariter nos dicimus illis

Cuncta hæc in nihilum redigentur tempore parvo

Venturo; imprimi flamma consumpra voraci

Quam neque restinguent totius flumina terræ,

Nec mare quod fluctus rapidarum voluit aquarum.
 Atque affirmamus, cum magno ardore loquentes,
 Quod certo ille dies quasi sur in nocte silenti
 Venturus Domini, coeli quo transiet omnis
 Machina cum magno stridore, elementa deinde
 Omnia totius solventur flamine mundi.
 At prius in stellis, & Lunâ signa videntur,
 Sed liceat nobis libare hæc mystica sacra
 Plenius, & verbis referare arcana latinis;
 Nam simulac magni sonuit vox clara tonantis,
 Tolluntur montes, subsidunt undique valles,
 Inque cava valles decurrunt flumina pura,
 Atque procellosum pulsat mare fluctibus alta
 Littora, tunc liquidis pisces volvuntur in undis,
 In campis errant pecudes, dumeta capellæ
 Scandunt, & teneræ balant in vallibus agnæ,
 His super impositum cœlum micat undique stellis,
 Sol rutilis in vectus equis circumvolat orbem
 Terrarum, & niveis effulget Cynthia bigis :
 Sic quicquid tellus, quicquid mare, quicquid Olym-
 Continet, omne illud divina potentia fecit.
 Sed tempus veniet quando pater ætheris alti
 Verbo dissolvat rursus quæ fecerat ante ;
 Namq;

Namque rogam accendet divinus spiritus, hicque
 Corripiet terras, & celsa palatia Regum;
 Tota ruet moles, & magni machina mundi;
 Et quicquid patuli tunc subjacet axibus orbis
 Flagrabit, vasti pelagi siccabitur unda,
 Et trepidi pisces sicca morientur arena.
 Quin etiam hoc coelum superabit flamma supremâ,
 Diffugient stellæ, sol obscurabitur, atque
 Amplius haud rutilo lustrabit lumine terras,
 Nec Luna in niveis fulgebit lutea bigis.
Felix, ô nimium felix qui nocte dieque,
Exspectat Domini adventum, seque omnibus horis
Preparat, ut Christo venienti occurrat in altis
Nubibus, & secum solia confidat in ipsa.
 Creditur à nobis, tamen hunc, quem vidimus, orbem
 Mansisse æternum, duraturumque per omne
 Tempus, & illa fides plapè inconcussa manebit.

Et Domini adventum quasi fur in nocte, peribit
 Quo mundus, magnoque sono solvetur, abunde
 Nobiscum tacite ridemus: quomodo possit
 Tanquam fur Dominus properare in nocte, sonoque
 Id facere, hoc certum cum sit, venit absque sono fur,
 Nec solet adventus signum dare temporis ullum.

Quodque nec exorſi, nec in ullo tempore ſiſis;
 Ipſe capax mundus ſuma eſt ſententia noſtra;
 Hæc ratio eſt nobis, mutatio nulla videtur
 In toto cœlo, nam Sol & Luna moventur
 Aſtraque conſtanti curſu volvuntur eodem,
 Tempore noſtrorum, qua voluebantur avorum.
 Quodque magis mirum eſt, tranſactis millibus annis,
 Iam ſimiles curſus ſervant, potiuntur eiſdem
 Nunc intervallis, quæ tunc retinere, diæque
 Ex quo dormiunt patres, ecce omnia mundo
 Noſtris ſic remanent, ut priſci temporis annis,
 Noſq; homines, facimusq; eadem, cupimusq; viciffim

At vero imprimis, ſuper omnia dicimus illis
 Morſe carere animas, quarum cum prima relictæ
 Sit ſedes, aliis domibus ſine fine fruuntur.
 Atque quod illarum, bene quæ vivere, beate
 Perpetuo remanent, Dominoq; habitacula ſumunt;
 Sunt ubi divitiæ veræ, quoque gaudia vera,
 Tanta quidẽ, ut noſtras nequeant penetrare per aures,
 Non oculis cerni, penitus nec mente teneri.
 Namque ſuper nubes aſcendent agmine læto,
 Lumine fulgentes, nec non pœana canentes,
 Moxq; globum Lunæ, Veneriſq; ac Arcadis orbes,
 Et

Et, Solis Martisq; ignes, quin & Iovis aëstrum,
 Et Saturni orbem superabunt, omnia cœli
 Ostia pandentur, lætusq; pateſcet Olympus.
 Illic sub pedibus nubes, & ſydera cernent,
 Cœtibus angelicis jungentur protinus omnes,
 Et Chriſti vultum radiantem lumine puro
 Læti conſpicient, & Chriſto carmina dicent:
 Tunc Turbæ Angelicæ reſonabunt æthere lato,
 Hic qui Martyrium ſubierunt, quos neq; dira
 Vincula, nec carcer, nec terruit unda, nec ignes,
 Sed Dominum fuſo teſtati ſanguine, cumq; his
 Diſcipuli Chriſti duodeni, Virgoq; mater,
 Virgineuſque chorus, vatūque exercitus omnis
 Laudibus æternis celebrent Chriſtumque patremq;
 Illic ſunt iſti, decimas queis ſolvere cura,
 Quique laborantes verbi ſolvere miniſtros.
 At malè viventes ſanè eiſcientur in Orcum,
 Vmbrarum carcer referabitur, omnia ditis
 Ostia pandentur, ruſtabit faucibus ignes
 Tartarus horribiſcos, miſtos cum ſulphure nigro;
 Fumiſeras voluens nebulas, noctemque profundam.
 Armatæ facibus Furia, ac ſerpentibus atris
 Impia torquebunt ardentibus agmina prunis,
 Anguineoſq;

Anguinēosque cient crines, tum Cerberus Ora
 lanitor aeterno latratu territat umbras.
 Huc inclusi omnes scelerati, omnesq; maligni,
 Et superum contemptores, luxuq; soluti,
 Nec non secundi in fraudes, & more ferarum
 Viventes raptu, sic quos sceleratus habendi
 Vexat amor, vel qui committunt crimina semper,
 Quiq; dolis patriam turbant, vel seditione,
 Omnes hi scelerum pœnas expendere iussi,
 Dentibus infrendunt, & sæcla per omnia plorant,
 Illic sunt isti decimas qui solvere nobis
 Neglexere, palam nec nomina nostra colebant,
 O si mortales vellent, dum tempore possunt,
 Numen adorare, & meritis huic dicere laudes
 Atque animæ sordes fletu lachrymisq; lavare.
 O fortunatas animas quæ talibus undis,
 Mundantur, veniamq; orant pro immanibus ausis,
 Ducentes tristi assidue suspina corde.

Talia nos populi fidei mandamus inepti,
 Qui credit quicquid nos delirare solent,
 Credita at hæc nobis, ut sunt figmenta Deorum,
 Ac veluti Æsopi mendacis fabulæ habentur.
 Ah Fili! à nostra sermonis fraude caverò,

Vel

Vel deceptus eris, meq; hoc dixisse memento;
 Decepti patres, sic decipieris eorum
 Tu Fili, mente hæc si non mea dicta teneres,
 Ac veluti scopulos nostrorum ut retia vites
 Observa instantèr mea verba sequentia nato.

Iura fidemq; quidem verbis tantum celebramus;
 At minime factis, nobis satis esse putantes
 Hæc laicis dixisse illis quos jure vocemus
 Mortales stupidos minimum rationis habentes.
 Prematurè illos hinc fastidire docemus
 Fallacem huac mundum, & fallacia gaudia mundi,
 Discimus, heu scelus est non excusabile cuiquam
 Accumulare aurum, quicquidve optare, quod ullos
 Pertinet ad nostros vicinos, aut alienas
 Possidere uxores, sed & hæc tantummodo contra
 Clamamus (Fili) quo nos securius illis
 Suspecti à nullo potiamur vindice nobis;
 Dum nostræ intactæ maneant sine labe, timendum
 Propter adulterii vitium, scelerisq; negatum.

Et quia contra aurum tantis nos talia verbis
 Proferimus ratio est, ut & hoc contemnere discant,
 Ut sint ad nostras ducturi largius aras
 Numinis hujus opes, quod nos veneramur abundè,
 D
 Illiusq;

Illiusq; famem sacram confidimus esse;
 Quod facit ut tantos animos, & sydera nostris
 Verticibus serimus, totus grex, ecce creatus
 Nobis servire est, decimas, & reddere nobis:
 Inde fit ut nostros servos nos jure putamus
 Continet in dignos quosq; paroekia nostra.
 Hi sunt pro nobis nati tolerare labores,
 Mensæ & ferre dapes, Dominumq; agnoscere ovilis,
 Et quæ pastori danda est reverentia scire.
 Inter Presbyteros vanum novi esse laborem
 Quærere jam sponsam, nam sola superbia frauq;
 Inter eos scelorum vidi regnare patronos.

Mens mea postremo magni suadebat ut inter
 Mænia LONDINI forte invenienda maneret
 RELIGIO, ergo illic properavi, & serius omnes
 Quos usquam aspexi, sitne hic mea SPONSA rogaui
 Sed magno in populo pietas est rara fidelq;,
 Tandem heu in partes lacerantes undique cives
 (Sectarum patres) oculi videre dolentes,
 Solaq; honorabat BONA DIRECTORIA funus;
 Illicque incerto sepelivit & IPSA sepulchro.
 RELIGIO valeas, valeas dixi inde, priusquam
 CAROLVS ADVENTET, non expectanda resurget.

HYPO-

HYPOCRITÆ FINIS.

 Vid si ipsâs feriet capite Excellentia nubes?
 Ipse in perpetuum sicut sua sæda peribit
 Storcæra, dicet ubi est tandem qui viderat il-
 Atque volans non visus abest ut visio noctis. (lum
 Et vidisse sat est oculo qui vidit, & ultra
 Heu locus ipsius non contemplabitur ipsum,
 Ossa juventutis vitiis implentur iniquæ,
 Cumque illo remanent misero sociata sepulchro.
 O quàm dulce suo scelus ipsius ore fuisset!
 Et quam sub linguâ tacitè celaverat illud!

Atque epulæ illius conversæ in viscera ventris.
 Illic instantèr factæ lethale venenum.
 Evomuisse opes malè quas surrepserat omnes,
 Nam de ventre ejus DEVS ipse extraxerat illas,
 Aspidis hic suxit cerebrum, quoque vipera lingua
 Occidit, hic nunquam rivos spectabit amænos
 Mellis torrentes dulcis, butyrique placentis.
 Exitus hic malus est hominis qui bella movebat
 In cœlum, DOMINUMQ; suum REGEMQ; beatum.
 Hi quamvis titulis speciosis fallere mentes
 Mortales possunt, quamvis imponere turbis
 Simplicibus valeant verbis, & pectore ficto,
 Non tamen illi oculum qui conspicit omnia fallent
 Ætherii patris, qui cernens abdita rerum
 Intima rimatur clausi penetralia cordis.
 Qui capite obliquo incedunt, qui lumine terram
 Figunt, qui longo ducunt suspiria tractu,
 Quique preces longas balbis de naribus efflant,
 Atque supercilio breviores ferre capillos
 Gaudent, sed ficto simulant pia pectora vultu,
 Qui facie gestant agnas, sed corde leones:
 Hi quamvis fallant homines mendacibus umbris,
 Et ficta pietate colant, & Sabbata servant,
 Non tamen illudent oculis vigilantis Olympi.

Tempus

Tempus erit quando Dominus qui pectora cuncta:
 Scrutatur, vultus simulatos detegit omnes,
 Et manifestabit secreta latentia cordis,
 Tunc deturbabit cunctos ad Tartara fictos
 Torquendos sine fine pica, & nigrantibus undis
 Cocyti, & facibus furiarum ardentibus intus.

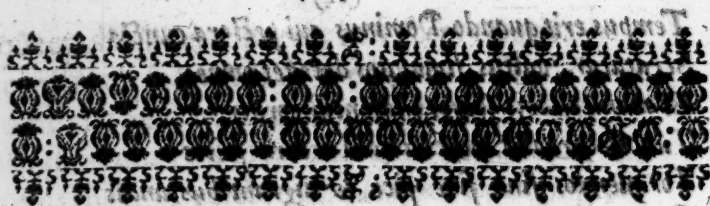
D 3

Authoris

21212

*Authoris ad DEUM oratio
pro pace.*

O DEVS omnipotens, cœli de sede, precamur
Aspice nos miseros, quadratos atq; rotundos,
Et nobis pacem dilectam redde Britannis.
Facque ut RELIGIO LONDINI exurgat humata.
Diminuasque ô diminuas hominesque bicordes,
Et defectores, minuasque precamina longa
Presbyterum ad lucrum tantum tendentia iniquum.
Et VENIAT, VENIAT, VENIAT (CHISTO AUSPICE) no-
ster

CAROLUS, & DEUS ILLE meus, QUEM semper
amabo.

CONSILII & MAGNI tandem miserere LABORUM!
Nec sedeat semper, sed finem impone sedenti,
Nam dudum PATRES cupiunt requiescere fessi.

F I N I S.